

VÄRLDEN OCH VI

Hanna, 14 år – se sid 3

Innehåll :

- Hanna i världen:
 - Var inte undfallande!
 - En gammal värld med mycket nytt
- Global ekonomi och nationell politik
- FN:s ekonomi
- Världs- och Europafederalister i unikt möte
- Kofi Annan: hälsning till WFM:s årskonferens
- FN:s reformering – ett globalt ansvar
- Vad vill Svenska Freds?
- Nobelpris för arbete mot landminor
- En bok om världsrättsordning
- I bokhyllan . . . och på Internet

Nummer 3-4

Årgång 49

1997

ISSN 0346-4881

I detta nummer . . .

- Man kan gott säga att vi vuxna inte lämnar en värld till våra efterkommande som vi har så mycket anledning att vara stolta över. Dagens barn och unga människor kommer att få mycket arbete med att få någon ordning på dagens kaos.

Och på visst sätt kan också sägas att dom första tre artiklarna är inspirerade av den unga personen Hanna, 14 år gammal. När hon föddes 1983 intervjuade nämligen *Thorsten Nilsson* – hennes morfar – sin vän *Inga Thorsson*, en av våra betydande politiker och fredskämpar, för att få hennes goda råd till den nya "värld-medborgaren". Bakgrunden beskriver Thorsten i "**Hanna, 14 år**" (sid 4).

Och intervjun från 1983 med Inga Thorsson, (något avkortad) publiceras här för första gången, under rubriken "**Var inte undfallande!**" (sid 5).

Nu har vi 1997, och mycket har hänt i världen sedan 1983. Hur mycket av Inga Thorssons tankar är fortfarande aktuella? Om den saken samtalar *Thorsten Nilsson* och *Hans Regnéll* under rubriken "**En gammal värld med mycket nytt**" (sid 7).

- Det talas mycket om "marknaden" nu för tiden. En månghövdad hydra, tycks det, som till och med våra duktiga politiker kämpar förgäves mot. Men var ligger problemet egentligen? *Lars Olsson* skriver om detta under den talande rubriken "**Global ekonomi och nationell politik – en omöjlig ekvation**" (sid 11). Företagen har insett att jorden är en, och odelbar, medan politikerna med sina andliga rötter i 1800-talets värld inte vet vad som skall göras. Ett exempel på ett globalt problem som inte kan lösas inom den traditionella nationalstatens ram!

Behövs åtgärder, och i så fall vilka? Efter denna inledning av *Lars Olsson* kanske vi kan hoppas på synpunkter från våra läsare?

- Mer om ekonomi. "**FN:s ekonomi**" är dålig, framförallt därför att USA under flera år vägrat betala sin årsavgift. En ljuspunkt är den jättedonation som FN fått av *Ted Turner* (sid 14).
- Årets Councilmöte i världsfederationsrörelsen WFM (World Federalist Movement) ägde rum 19-21 september i Montreux i Schweiz. Det

sammanföll i tiden med rörelsens 50-årsjubileum, och skedde delvis tillsammans med Europafederalisterna. *Karl af Geijerstam* skriver om vad som tilldrog sig under tre hektiska dagar, under rubriken "**Världs- och Europafederalister i unikt möte**" (sid 15). Glädjande var att FN:s generalsekreterare, *Kofi Annan*, hade skickat en hälsning till WFM-mötet och uttryckt sitt stöd för rörelsens målsättning. Hans hälsning finns här, i svensk översättning, under rubriken "**En hälsning till World Federalist Movement**" (sid 16).

- Under rubriken "**FN:s reformering – ett globalt ansvar**" (sid 17) rapporterar *Karl af Geijerstam* från ett möte som hölls i Köpenhamn 15 november. Mötet var arrangerat av Malmös FN-förening tillsammans med danska FN-forbundet. Bl.a. höll SVF:s ordförande *Martin Hagvall* ett uppmärksammat anförande under rubriken "Radikal FN-reformering – en kritisk betraktelse". Till detta får vi anledning återkomma.
- Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen, eller Svenska Freds som den ofta kallas, är en av våra äldsta fredsföreningar. Vid årets kongress antogs preliminärt ett nytt idéprogram, som introduceras i "**Vad vill Svenska Freds?**"
- *Hans Regnéll* recenserar under rubriken "**En bok om världsrikttsordning**" (sid 19) en nyutkommen bok av en lettiske författaren *Herbert Zalitis*. – Läs- och Internet-tips avslutar detta nummer

"Världen och Vi" ges sedan 1948 ut av föreningen Sveriges Världsfederalister (se sista sidan). Föreningens ekonomi är baserad på medlemsavgifter och gåvor. För er som vill stödja verksamheten (eller kanske är medlem men glömt betala medlemsavgiften för 1997?) påminner vi om postgiro numret 5 55 50 - 8. Årsavgiften är 175:- (för pensionärer 120:-, för studerande 100:-).

I årsavgiften ingår prenumeration på "Världen och Vi", som man också kan prenumerera separat på för 100:- kr/år (samma postgiro-nummer)

Hanna, 14 år

av *Thorsten Nilsson*

Den 31 januari 1983 föddes mitt första barnbarn Hanna. Hon klev iland från någonstans på den lycksalighetens ö som hette Sverige. Hon mötte – till skillnad från de flesta i sin tid – ett privilegierat land och folk, sällsynt länge förskonat från krig och mördande fattigdom. Föräldrar och samhälle trodde sig kunna bjuda sin nyanlända medborgare en livslång, trygg och socialt omgärdad tillvaro med nya välfärdssegrar inom räckhåll på livets flesta områden.

Tiden rullade på. Även för Hanna. Världen förändrades snabbt. Massmedia öppnade allt vidare fönster mot världen. Ekonomiska och politiska omvälvningar förändrade maktbalans och livsvillkor för människor i hela världen på ett oftast helt oförutsägbart och överrumplande sätt. Även välfärdsön Sverige, dess sociala välfärd och demokratiska system kom i gungning. Vi såg allt flera trådar i en väv som spann samman alla jordens folk i ett gemensamt framtida öde. Med Hannas generation kom tron på all självklar livslång lycka i gungning. Det finns inte längre någon garanterad välfärdsö på denna jord. Hannas generation går från barndom till vuxenliv med självklar insikt om mänsklighetens gemensamma utsatthet.

Vid tiden för Hannas födelse intervjuade jag **Inga Thorsson**. Då hade många av oss vuxna äntligen förstått sambanden mellan den orättfärdiga fördelningen av världens resurser, konfliktheten och den vanvettiga kapprustning som hotade människor och allt liv på jorden. I FN talades det högtidligt om vikten av nedrustning men också om nödvändigheten av en Ny Ekonomisk Världsordning. Allt flera förstod sambanden. Kända ledare som Willy Brant, Julius Nyerere, Olof Palme föreslog global beskattning för finansiering och förstärkning av FN:s arbete för social och ekonomisk utveckling och därmed fred för alla. Och med nya insikter om framtidens såväl hot som möjligheter kunde vi se att enskilda länder i eget intresse på område efter område

fick inordna sig i internationella beroenden och överenskommelser

Det stora EU-projektet sågs av allt flera som ett hot mot nationell självständighet och demokrati. Men också som en väg mot gemensam fred och säkerhet i vår egen världsdel. En del "Europavänner" drömde om ett centraleuropeiskt stormaktsvälde för vilket omvärlden skulle tvingas lägga sig på knä. Den världsfederalistiska idén om global utveckling, rättsordning och säkerhet i FN:s anda hade sina idealistiska sympatisörer men också många tunga politiska motståndare runtom i världen. Pragmatiker och optimister ville se ett ekonomiskt och politiskt starkt Europa, som en förhoppningsvis god draghjälp för en demokratisk, social och ekologiskt hållbar utveckling i resten av världen.

På väg till mitt samtal med Inga Thorsson funderade jag över Hanna och hennes medsysstrars och bröders vaknande längtan efter en frisk, trygg och skön värld. Skulle de i sin tid hitta nya koder för att trygga demokrati, rättvisa och fred? Skulle de tidigt i sina liv besjålas av världsborgarskapets idé i FN:s och humanismens anda eller – skulle alltför många av dem dras med i ännu en historisk upprepning av något slags tusenårigt rikets uppgång, terror och förfall? Skulle de unga överhuvudtaget bry sig om arvet på gott och ont från det förgångna?

Hanna 1997

Sedan den gången jag intervjuade Inga Thorsson har jag ofta undrat vad hon skulle ha sagt om någon påstått att Sovjetväldets fall var nära förestående, att t.o.m. Sverige snart skulle visa sig vara i behov av en plågsam skuldsanering och att helt lössläppta marknadskrafter snart skulle framstå som en oemotståndlig världsideologi höjd över politik och demokratiska beslut i såväl FN som enskilda länder.

Jag har därför bett min lärare och vän **Hans Regnéll**, filosof, världsfederalist och stor beundrare av Inga Thorssons insatser för fred och nedrustning att detta år 1997, 14 år efter mitt samtal med Inga Thorsson men med hennes ord i åtanke, hjälpa oss få perspektiv på några av

de oförutsägbara händelser som inträffat under senare år.

Jag har förstås berättat för Hanna om hennes roll som länk mellan tiden före och efter de stora

händelser som ändrat världen under hennes unga liv. Hon vill säkert "komma igen" med en egen kommentar i "Världen och Vi" när hon funderat ett tag på Inga Thorssons och Hans Regnélls tungt vägande ord. ■

Var inte undfallande!

Thorsten Nilsson och Inga Thorsson, februari 1983.

Thorsten Nilsson:

Du är en mycket flitigt engagerad och uppskattad agitator för fred och nedrustning, Inga Thorsson.

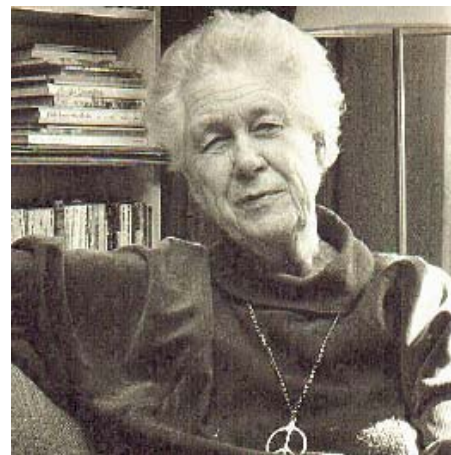
Inga Thorsson:

Ja, jag har mött många människor redan under detta år och det är ju glädjande eftersom det visar att människor känner sig engagerade, att det här är något som angår dem.

Kapprustningsproblemen måste lösas med ett mänskligt engagemang, och ju flera det blir, som känner på det sättet desto större möjligheter kommer vi säkert också att få för att lösa dem.

Det kommer inte att ske i ett direkt genombrott, så att vi på en gång löser alla problemen och åstadkommer nedrustning och därmed säkrar freden. Det kommer att ske gradvis och det är fortfarande ett väldigt tålmodigt arbete som måste till för att nå dom resultaten. Samtidigt som jag är medveten om nödvändigheten av ett fortsatt tålmodigt arbete är jag otålig över att snart få se ett första och viktigt resultat. Det är min förhoppning att år 1983 kommer att bli det år då vi nådde ett resultat efter många år av misslyckanden.

En reflektion jag gör är att om någon av dom verkligt makthavande i världen, någon ledare i någon av dom stora militärmakterna till sin egen natur och karaktär är en fanatiker så har vi betydligt svårare att uppnå resultat än vad vi skulle få om också dom mäktigaste politiska ledarna är människor, som inte ser allt i svart och vitt utan som kan urskilja nyanser, och därmed finna nya öppningar och nya möjligheter att nå kontakt med dom som man betraktar som sin motpart i det otäcka kapprustningsspelet. Därför skulle jag önska, att t ex en av dom två supermakterna så fort tillfälle bjuds får en annan slags människa i sin översta politiska ledning än den man har just nu. Och det är klart att jag också hoppas på att i

den andra supermakten förhållandena skall ändra sig så att man blir ett öppnare samhälle, att omvärlden får lättare att få kontakter, få uppgifter, upplysningar och kunna komma till tals med människorna i det samhälle som nu är så slutet. Det är bara en faktor som man måste peka på som nödvändig för att få en radikal ändring till stånd i den nuvarande situationen av ödesdiger kapprustning. Väldigt många tror att om den här utvecklingen skulle fortsätta fram till sekelskiftet är det svårt att tänka sig hur vi skulle kunna undgå ett krig med kärnvapeninsatser. Och det är ju detta som till varje pris måste förhindras. Därför kommer vi att arbeta på i fortsättningen också, liksom vi har gjort i det förgångna. Vi har väldigt många fler människor med oss än tidigare. Även människor som har alldeles särskilda kunskaper och förutsättningar att bekämpa kapprustningen och arbeta för nedrustning och fred. Jag tror att möjligheterna under dom år som kommer är flera än under dom år som gått. Jag tror att vi kan räkna med – och vi måste helt enkelt tro på det – att vi vid sekelskiftet har en annan och en bättre värld än vad vi har idag.

Thorsten Nilsson:

Vi kommer ju ihåg att 1959 var det inte så avlägset att det lilla Sverige skaffade sig atombomber. Vi hade en chefredaktör i Sveriges största tidning Herbert Tingsten, som jämförde ett svenskt försvaret utan kärnvapen med ett pilbågsförsvaret. Och

på den tiden var Socialdemokratiska Kvinnoförbundet utomordentligt aktivt mot anskaffandet av svenska kärnvapen. Men inom det Socialdemokratiska partiet så var man kluven. Jag jobbade i ABF i Skåne på den tiden och fick förtroendet att skriva en studiehandledning till S-kvinnorna i atomvapenfrågan grundad på bl.a. Per-Edvin Skölds Ja-linje och Ernst Wigforss Nej-linje. Kan vi så här i backspegeln överhuvudtaget tänka oss att det faktum att Sverige till sist bestämde sig för att inte skaffa kärnvapen – och inte minst S-kvinnornas frenetiska kamp mot Ja-sägarna i regering och partistyrelse – har haft någon betydelse för andra jämförbara partiers och länders ställningstagande i kärnvapenfrågan och andra fredsfrågor?

Inga Thorsson:

Jag ser väl inte något direkt samband, generellt sett, mellan vad Sverige gör på det här området och vad som sker i världen i övrigt. Tyvärr tillhör jag inte dom som tror att Sverige till exempel genom en ensidig nedrustning skulle kunna utgöra ett föredöme för världen och få efterföljare - jag tror inte det är realistiskt. Jag har sett litet för mycket av det internationella spelet och dom internationella förhandlingarna för att tro på effekten av en sådan åtgärd.

Så jag tror väl att vårt beslut att avstå från kärnvapen – ett beslut som fick stöd av praktiskt taget alla dom som i slutet på 50-talet och början på 60-talet arbetade för svenskt kärnvapen – har en positiv effekt på arbetet att förhindra spridning av kärnvapen till flera länder. Vi har ju också från svensk sida inom ramen för det s.k. icke-spridningsavtalet som trädde i kraft 1970 kunnat arbeta för icke-spridning med trovärdighet.

1975 ägde den första granskningskonferensen för icke-spridningsavtalet rum. Man ville studera hur det hade tillämpats under sina första fem år, hur man skulle fortsätta arbetet under nästa femårsperiod för att ytterligare effektivisera icke-spridningsarbetet. Vid den konferensen i maj 1975 var jag ordförande.

Det var en utomordentligt svår uppgift. Över hundratalet länder samlades i Genève. Motsättningarna var stora

mellan olika grupper av stater, mellan kärnvapenstater och icke-kärnvapenstater, mellan alliansfria och medlemmar i militärallianserna, mellan dom fattiga u-länderna och dom rika industriländerna (den sista punkten framför allt när det gällde den fredliga kärnenergin). Som ordförande för konferensen hade jag en väldigt svår uppgift att hålla den samman och nå fram till ett slutdokument, som kunde anvisa riktlinjer för de kommande fem åren. I fråga om just detta försämrades tyvärr klimatet från 1975 till 1980, då vi hade den andra granskningskonferensen. Den sprack helt. Motsättningarna var så stora att man inte kunde komma fram till något slutdokument med riktlinjer för fortsättningen. Nu skall vi träffas igen 1985 och om inte klimatet starkt förbättrats sedan 1980, framförallt genom att kärnvapenmakterna verkligen uppfyller sina förpliktelser om kärnvapenedrustning, så finns det en risk att icke-spridningsavtalet spricker och att vi står där utan ett internationellt instrument för stopp av spridning av kärnvapen till allt flera länder. Det här är en utveckling som skulle vara ytterst allvarlig. Jag måste säga att möjligheterna att den blir så allvarlig beror just på den uteblivna kärnvapenedrustningen från supermakternas sida - ansvaret är deras! Och dom kommer även 1985 att få ta ansvaret om dom inte lyckats starta en kärnvapenedrustning dessförinnan.

Thorsten Nilsson:

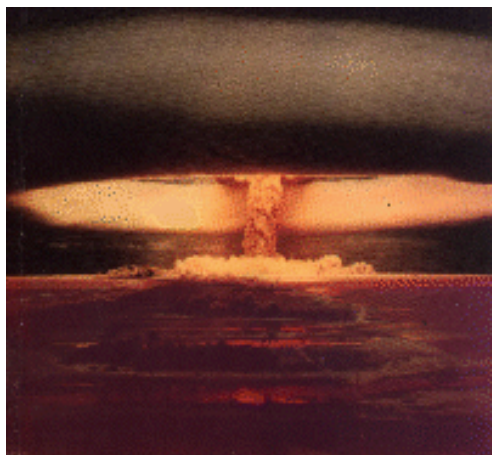
Mitt barnbarn Hanna föddes förra måndagen. År 2003 är hon 20 år. Hon är fortfarande ung men har ett vuxenperspektiv på tillvaron. Hon är förstås både klok och beläst. Då kommer hon till Inga Thorsson och undrar: "Är det fortfarande nödvändigt att kämpa för freden? Är den inte nu tryggad en gång för alla?"

Inga Thorsson:

Jag skulle då vara 88 år och jag skulle obetingat svara henne: "Vi måste fortsätta att kämpa för freden och för nedrustning så länge det finns ett förintelsevapen kvar i den här världen".

Thorsten Nilsson:

Kommer vi kanske då att ha en stark världsfederalistisk polis, som tagit över det nationella försvaret?

Franska kärnvapenprov, Mururoa 1996

Inga Thorsson:

Jag skulle gärna önska att man år 2003 skulle ha en världsfederation, som skapar balans i världen i olika avseenden, men jag tror inte att det är realistiskt att tro att vi på 20 års tid skall komma fram dit. Det finns väldigt många tankar i 80-talets värld om hur man skall skapa ett större mått av "världsregering" med övernationella befogenheter. Finns det möjligheter att FN utvecklas i den riktningen? Det finns olika modeller i den riktningen som tänkare runt om i världen har arbetat fram. Men för att vi skall kunna ta avgörande steg i den riktningen krävs det att länderna kommer underfund med hur det nationella säkerhetsbegreppet blivit urgröpt i vår tid, och hur ömsesidigt beroende vi är av varandra. Det var en amerikansk tänkare som redan för ett tiotal år sedan sa att "den nationella suveränitetens fartyg håller på att läcka". Varje internationellt avtal inkräktar på den nationella suveräniteten. Man sätter villkor för sitt eget agerande genom att uppfylla avtalets förpliktelser. Och det är bara genom att systematiskt bygga ut det här systemet på livets alla områden som jag tror att man skulle komma fram till något av en "världsregering". Svårigheterna är stora men vi har under höstens lopp sett när FN lyckades slutföra arbetet på en ny havsrättslag, som skulle reglera "mänsklighetens gemensamma egendom". Ett antal länder godkände inte lagstiftningen och har inte skrivit under den, däribland USA, med motiv att på vissa områden så inkräktar lagstiftningen alldeles för långt på den nationella suveräniteten, framförallt när det gäller olika länders rätt att utvinna naturrikedomar ur havet och från havsbotten. Det är ett skrämmande bevis för hur mycket som återstår innan världens mäktigaste nationer förstår att deras makt har sina gränser. Och de borde i sitt upplysta egenintresse vara med om att inskränka på sin nationella suveränitet.

Thorsten Nilsson:

Kanske Hanna en dag i början av 2000-talet skickas till Genève för att fortsätta Din internationella kamp för nedrustning, utveckling och fred. Hon vill ha Dina bästa råd! Vad säger Du till henne?

Inga Thorsson:

Ja, helt kort vill jag säga att representanterna för små och medelstora stater i det internationella umgänget måste lära sig att inte ha respekt för de stora och mäktiga. De måste kunna säga ifrån!

Det fanns en bok som kom ut på 50-talet och som jag fortfarande tycker är fantastisk. Den heter "Musen som röt" [och handlar om en konflikt mellan en mycket liten stat och ett antal stormakter. Det är en bok som både roar och som ger en viktig lärdom:] Det duger inte att sitta i undfallenhet och lyssna på världens mäktiga. Det gäller att kunna sina saker så väl att man kan säga emot dom, att man kan argumentera med dom. Att man kan bestrida när dom har något fel för sig och att man kan trotsa dom, utmana dom öppet. Det är vad Sverige har gjort, och det är vad Sverige måste fortsätta med tillsammans med andra nationer.

Sverige, Mexico och Indien är [i nedrustningsfrågan] mer aktiva än dom flesta andra länder. De övriga 18 alliansfria länderna är lojala, aktiva och bra men de följer på det hela taget (jag hoppas det här inte låter för skrytsamt) initiativ som nämnda tre länder tar för att få till stånd konkreta nedrustningsåtgärder.

Så nu hoppas jag att år 2003, när Hanna med sin unga ålder av 20 år sitter vid förhandlingsbordet i Genève, fullföljer den svenska kursen!

Thorsten Nilsson:

Tack Inga Thorsson för denna hälsning till Hanna! ■

Inga Thorsson 1915-1994. Politiker och författare, ordförande för Socialdemokratiska kvinnoförbundet 1952-1964, uppdrag för UD 1962-1973, under tiden 1972-1985 svensk regeringsrepresentant i en mångfald FN-konferenser, bl.a. för social utveckling, arbetslivsfrågor, befolknings- och miljöfrågor och nedrustning.

Inga Thorsson nämnde boken "Musen som röt". Författaren hette Leonard Wibberly ("The mouse that roared"). En film som byggde på boken kom 1959, producerad av Carl Foreman och med bl.a. Peter Sellers

En gammal värld med mycket nytt

Thorsten Nilsson och Hans Regnéll, februari-mars 1997

Thorsten Nilsson:

Ja Hans, Du har nu lyssnat på mitt samtal med Inga Thorsson för 14 år sedan. Tänk så mycket som hänt sedan dess! Tycker Du att vad hon säger fortfarande har någon aktualitet?

Hans Regnéll:

Jag tycker att hennes resonemang om internationell säkerhet fortfarande är mycket aktuellt. Det är säkert så att både politiska ledare och folk i allmänhet inte har förstått eller förmått ta till sig konsekvenserna av vad vår tid kräver. Inga Thorsson har ju så rätt när

hon säger att detta inte bara har med kärnvapnen att göra. Det handlar då som nu om sociala och ekonomiska klyftor inom och mellan folken, om maktkamp mellan politiska, ekonomiska, religiösa och etniska intressesfärer världen över. Idag är nog insikten om miljöns och de ekologiska systemens utsatthet mera utbredd än någonsin. Dessa kräver verkligen en ny syn på den nationella säkerheten.

Idag har vi bara en supermakt. Detta påverkar också problemställningen när det gäller den nationella säkerheten. I Palmerapporten ville man framhålla att det fanns värden som var gemensamma för båda sidor i den globala maktkampen och att det därför gällde för amerikanska och sovjetiska ledare att kunna enas om vad som var av just gemensamt intresse. Nu är ju situationen annorlunda efter Sovjetimperiets fall. Ändå är Inga Thorssons resonemang väldigt aktuellt därför att man fortfarande hänger fast vid förlegade föreställningar om hur man i vår tid bäst slår vakt om inskränkt nationella intressen både vad gäller säkerhet och framsteg.

Thorsten Nilsson:

I 1997 års utrikespolitiska deklaration läser jag att "Svensk utrikes- och säkerhetspolitik skall bidra till fred genom att komma till rätta med konflikters bakomliggande orsaker: ekonomiska orättvisor, miljöhot, kränkning av de mänskliga rättigheterna, ofrihet och bristande framtidstro. Det gäller såväl i vårt närområde som i Europa och globalt". Regeringens ord stämmer ganska väl – äntligen får

man kanske säga – med vad Palme-kommissionen, Brandt-rapporten och även Inga Thorsson framhöll på sin tid.

Ingen enskild nation kan således längre annat än "bidra till fred". Förr levde vi i föreställningen att den egna freden och säkerheten stod och föll med ett eget nationellt och främst militärt försvar. I verkligheten har alltid den som varit minst i familjen, de må kalla sig neutrala eller ej, hänvisats till att navigera utrikes- och säkerhetspolitiskt i de vågrörelser och strömmar som större och mäktigare grannar rört upp. Inför 2000-talet kan definitivt inget land, stort eller litet, mer än just "bidra till fred". Samtidigt är idag terrorvapen tillgängliga i postorderkataloger jorden runt. Dagens terror- och konflikthot följer inte nödvändigtvis nationella eller internationella maktstrukturer eller regelverk. Därför är "konflikters bakomliggande orsaker" en fråga om såväl nationell som internationell säkerhet. Hoten mot mänskligheten kan bara mötas med enskilda länders "bidrag till fred" såväl på hemmaplan som i ett globalt samarbete för gemensam och uthållig fred och säkerhet i FN-stadgans anda.

Ett hot är uppenbart den galopperande marknadsekonomi, som blivit "världsideologi" efter Sovjetväldets fall.

Hans Regnéll:

Ja, det är säkert fortfarande på det sättet att man måste varna för att de integrationssträvanden som görs nu framförallt i Europa inte blir ett uttryck för en mentalitet som är inriktad på att skaffa sig fördelar på tredje världens bekostnad. Som inte är inriktad på att vara sig själv nog. Utan tvekan ligger det också i den rika världens intresse att den fattiga världen utvecklas.

Å ena sidan kan man se en väg mot vidare integration, som tar hänsyn till alla folks intressen

genom att det sker en regional integration som den i Europa och på andra ställen som mellan Kanada och USA liksom i Sydostasien. Det är en sak. Å andra sidan kan man ju också se en fara i att dessa stora enheter slår vakt om sina egna särintressen och blundar för vad som är nödvändigt för världssamfundet som helhet. Därför är det oerhört viktigt att i t.ex. det europeiska samarbetet hela tiden framhålla att detta arbete är ett steg på vägen mot en vidare integration som omfattar hela världen. Och detta är just den policy som världsfederalisterna förespråkar i det europeiska samarbetet. Så vitt jag förstår finns det ett starkt stöd för en sådan globalistisk europeisk politik.

Många anser att det har blivit en tendens att ordna in sig i det europeiska ledet och inte våga inta självständiga ståndpunkter. Jag tror att Lena Hjelm-Wallén ansåg att åsikten var en överdrift och att Sverige ändå kunde göra sig gällande i debatten och inte låta sig slaviskt följa vad dom tongivande inom EU anser.

Men det där är det svårt att ha en bestämd åsikt om. Då får man specialstudera vad svenska representanter i Europaparlamentet har sagt, hur dom har motionerat och vad som skett i dom beslutande europeiska organen osv. Det är vanskligt att på detta stadium ha någon åsikt.

Thorsten Nilsson:

Inga Thorsson sa till Hanna: "Ha inte respekt för de stora och mäktiga!" Håller Du med?

Hans Regnéll:

Ja, det tycker jag! Och jag tycker man skall tillämpa vad hon säger både på frågan om de små makternas beteende gentemot stormakterna – det var väl det hon närmast tänkte på – men också på frågan om den lilla människans attityd till sin egen regering och de beslutande organen i samhället. Man skall inte låta sig bestämmas av vad folk ofta säger: "man bara gör sig märkvärdig" och "man skall inte lägga sig i vad folk som förstår säger och gör". Jag menar alltså att det är fel att på det där sättet sätta sitt ljus under en skäppa och utgå ifrån att man ingenting begriper och låta andra styra och ställa. Verklig demokrati fordrar interaktivitet mellan medborgarna och de beslutande organen i samhället. Man kan fråga sig hur människor skall få tid till detta? Jag hoppas på en arbetstidsförkortning som bl.a. kan ge

enskilda människor tid att mera syssla med och tänka över allmänna frågor.

Thorsten Nilsson:

En huvudfråga är: har det sedan 1985 på det utrikespolitiska, globala planet skett några stora förändringar som har skapat bättre eller sämre förutsättningar för globaliseringen och i sista hand för en framtida världsfederation?

Hans Regnéll:

Den allt överskuggande händelsen har varit Sovjetunionens sammanbrott och satellitstaternas demokratisering – inte minst i demokratiseringen i det gamla Sovjetunionen. Samtidigt har jag sagt mig det att man tydligen gjorde sig lite orealistiska föreställningar om vad detta skulle kunna betyda för en integration utav världen. Och det har kanske gått sämre än vad världsfederalisterna hoppats på. Det finns ju mycket som hindrar sådan integreering och som gör att den ter sig avlägsen. Ett sådant förhållande är ju att i den andra supermakten, USA, finns starka krafter som är motståndare till FN och till dess stärkande och som gärna skulle vilja se en amerikansk hegemoni för världen som helhet.

Jag tycker ändå att situationen är helt annan än vad den var tidigare då man menade att så länge kommunismen är rådande i östblocket så finns det inga utsikter att få med öststaterna i någon sorts världsfederation, där man kan fatta beslut om sådant som är utav vital betydelse för hela världen. Man trodde att det var det som var det avgörande hindret. Och det hindret har alltså i stort sett bortfallit även om man inte vet hur framtiden kommer att gestalta sig. Men det vore samtidigt fel att säga att vi nu istället fått ett USA som blockerar på samma sätt. Det är inte riktigt, för på den tiden, före 1989, var det ju knappast möjligt annat än i mycket liten skala att opponera mot den politik som fördes i Sovjetunionen (även om det fanns dissidenter som vi har all aktning för). I USA är det så att det finns starka krafter som vill stärka FN och som är motståndare mot den reaktionära inriktning som många republikaner visar i sin mot FN fientliga attityd. Vad som är viktigast för oss federalister är att det finns en väl organiserad och, som jag tycker, duktig och uppslagsrik amerikansk världsfederalistisk rörelse, som spelar en större roll i USA och i debatten i USA än vad vi föreställer oss. Bland annat inriktar de sig, med starkt stöd i många länder – bland annat i Sverige – på idén att FN skulle ha en sorts andra kammare av parlamentariker med en till början rådgivande funktion.

Världsfederalisternas internationella sekretariat i New York står i spetsen för detta arbete. Till de aktiva grenarna av den internationella världsfederaliströrelsen (WFM) kan vi även räkna den norska En Verden, det danska och det kanadensiska FN-förbundet och den världs-federalistiska grenen i Kanada.

WFM har också länge arbetat för den internationella brottsmåls-domstolen ICC (International

Criminal Court, se VoV nr 1 1997). Ett annat förslag är att FN borde ha en permanent fredsstyrka, som med mycket kort varsel kunde kallas in för fredsbevarande uppgifter. Den norska organisationen En Verden, ett efterföljansvärt exempel, har haft utredningar både vad gäller ICC och en stående FN-styrka. De har också engagerat sig i miljöfrågorna och har haft en kommitté där medlemmarna delvis rekryterats utanför den egna organisationen.

Thorsten Nilsson:

Jag undrar om dessa frågor var mindre aktuella när jag intervjuade Inga Thorsson 1983?

Hans Regnéll:

Frågorna har länge diskuterats inom världsfederaliströrelsen men låg väl sämre till hos regeringarna.

ICC är nog en fråga som svenska UD nu arbetar med. Vi har ju igång en FN-dekad om internationell rätt, Folkkrätsdekaden, där världsfederaliströrelsen spelade en betydande pådrivande roll. Det var från början den Alliansfria Rörelsen som kom med förslaget i FN om en dekad, ett FN-årtionde för internationell lag och rätt. Ett antal frivilligorganisationer med världsfederalisterna i spetsen spelade den centrala och ordnande rollen i opinionsbildningen för detta. Det var en fjäder i hatten för federalisterna.

Från början av 90-talet har man också inriktat sig på en fredskonferens i Haag 1998-1999, hundra år efter den första fredskonferensen. Då skulle man redovisa konkreta resultat av arbetet för internationell rätt. Detta hänger väldigt mycket

ihop med federalisternas strävanden för "Världsfred genom världslag".

Thorsten Nilsson:

Du menar att gamla världsfederalistiska idéer har fått politisk aktualitet på senare tid. Hur uttrycker den svenska grenen av världsfederalisterna sina tankar gentemot vårt eget lands politiker?

Hans Regnéll:

Ja, utgångsläget är mycket bättre nu än det var 1983.

När världsfederalisterna förr gjorde olika propåer till bl.a. den svenska regeringen om revidering av FN-stadgan och olika metoder att stärka FN tillbakavisades det ofta lite överlägset. Man blev betecknad som verklighetsfrämmande. Men så kom bl.a. Carlsson-Ramphal-rapporten "Vårt gemensamma grannskap". Där finns mycket som världsfederalisterna arbetat länge för.

Förslag har också presenterats om olika åtgärder för att förbättra omröstnings-proceduren i Generalförsamlingen. Förslag har tagits fram om att FN bör ges befogenhet att fatta bindande beslut på olika områden som är av vitalt intresse för alla folk. Tidigare kan man få en sådan ordning på det regionala planet som inom EU. Inom den sk "tredje pelaren" i Maastricht-fördraget diskuteras gemensamma regler för invandring, flyktingpolitik och kampen mot narkotika. Kommissionär Anita Gradin har som bekant varit missnöjd med att arbetet i detta avseende har gått trögt.

Thorsten Nilsson:

Nu närmar Du Dig spänningen mellan europafederalism och världsfederalism? För att se det ideologiskt och principiellt ställer jag en konkret och het fråga; måste inte Sveriges och Europas världsfederalister ha som vision, till skillnad från somliga i EU-debatten, att, i FN:s anda, öppna EU för fria folkrörelser, dvs. för migration över alla gränser?

Just idag tror väl de flesta att det skulle utbryta allmänt kaos om man över en natt försökte öppna Sveriges eller EU:s gränser för fri invandring från f.d. sovjetstaterna, Asien eller Afrika. De amerikanska världsfederalisterna kan ställa sig samma fråga vad gäller förhållandet till Mexiko och Latinamerika. Ytterst måste ändå, som jag ser det, en trovärdig världsfederalism just ha som mål att alla sorters marknader och marknadskrafter, som FN:s deklaration om vardagliga mänskliga livsvill-

kor ändå handlar om – religions- och yttrandefrihet, mat och vatten, arbete, hälsa, utbildning etc – inordnas i något slags mänsklighetens-bästa-tänkande. Dagens överideologi, "den fria marknadskraften" måste underordnas en global FN-ordning, för alla länders och regionala federationers "gemensamma säkerhets" skull. Först då kan alla gränser stå vidöppna för den mänskliga fri- och rättigheten att röra sig fritt och bosätta sig var man vill på planeten. Världsmedborgarskapet – med dess friheter och skyldigheter – blir ett faktum i en fredlig och lycklig värld.

Är detta den världsfederalistiska dröm vi har som färdvisare mot framtiden, Hans?

Hans Regnéll:

Jag håller med dig fullständigt när det gäller de extrema formerna av marknadsekonomin där man inte låter samhället eller staten ta något vidare socialt ansvar. Man tror att allting ordnar sig genom marknadsekonomi. Det tror jag inte och det har jag ganska tydligt sagt i mina böcker.

Det är väldigt viktigt att hålla fast vid en världsfederalistisk vision om global solidaritet. Jag tror att svenska politiker är alldeles för rädda att skriva under på detta. I Sverige har det gått troll i orden federation och federalism. De upplevs som otrevliga fenomen!

Att vara sig själv nog är förkastligt i alla sammanhang. Vi måste bry oss om de svaga, var de än finns. Våra politiska ledare måste bry sig om budskap, som vi människor kan lyssna på. Det är ett fenomen vi har i demokratierna att politiker inte gärna vill lyssna på det örat

Varken i de rika eller i de fattiga länderna är det i och för sig klandervärt att vilja skapa bättre villkor för sig och sina närmaste genom lönsam företagsamhet. En sådan behövs men den får inte vara oförenlig med en rättsordning som tillgodoser de svagas behov. En sådan ligger i allas intresse. Det gäller också på det globala planet. Ett liv i överflöd och lyx får inte byggas på andra människors lidande.

Thorsten Nilsson:

Jag vill tacka Dig Hans för våra samtal nu och genom åren. Du gjorde mig till världsfederalist redan på 50-talet och det tackar jag för! Jag vill citera en annan lärare från den tiden nämligen Ernst Wigforss, som klokt påpekade att vi människor behöver en utopi som färdvisare mot kanske fjärran mål för att veta var vi skall sätta ner foten redan i nästa steg. Som jag minns honom var han som Inga Thorsson positiv till den världsfederalistiska, globala utopin. Men båda såg, precis som Du, att vägen dit är både vansklig och lång. ■

Transport och kommunikation – två synpunkter

Vi världsfederalister, och även andra, brukar ju ofta påpeka att världen har "blivit mindre" under detta århundrade. Det är främst den nya tekniken för förbättrade transporter och kommunikation som har förändrat världen så radikalt att vi finner att det gamla sättet att ha jorden uppdelad i cirka

ettundraåttio suveräna nationalstater inte fungerar längre.

Jesús Alcalá, känd medarbetare i Dagens Nyheter, lägger en tänkvärd icke-teknisk dimension på detta slags uttalande (DN, 97-11-14):

“Nej, världen har inte blivit mindre fastän vi tycker så mycket om att säga det. Att vi förflyttar oss snabbare och att vi med datorernas hjälp kan sända och ta emot information på nolltid kortar i och för sig inte avstånden mellan människor. Ett Göteborgsseminarium om demokrati och medborgerliga rättigheter är fortfarande en tillställning på ljusårs avstånd från en diskussion om samma ting som några människorättsaktivister ordnar i Asunción, Paraguay.

Den globala byn – som vi också tycker om att tala om – är inte någon trivsam plats där alla känner alla och där man går ut och in hos varandra som gamla bekanta. De lugna villakvarteren ligger där de alltid legat och slumområdena ligger kvar också de.

Att vi allt snabbare kan skaffa information ändrar inte det faktum att det avgörande ändå alltid är vilken information vi bryr oss om att skaffa, och vad vi sedan gör med den informationen.” ■

Global ekonomi och nationell politik – en omöjlig ekvation

av *Lars Olsson*

Är nationalstaten ett historiskt övergångsfenomen? Den frågan ställdes på ett historieseminarium och med tanke på den fortskridande globaliseringen av ekonomin är det kanske en tidsfråga när de nationella politiska församlingarna mister kontrollen över den ekonomiska politiken. I viktiga avseenden har de redan gjort det.

Detta framgick tydligt i början av 90-talet när marknaden i form av valutaspekulanter framtvängde krispaket i Sverige för att minska budgetunderskottet. En omläggning av den politiska kursen från keynesiansk konjunkturpolitik till monetaristisk marknadspolitik ansågs nödvändig när riksbanken höjde styrräntan till 500% för att skapa trovärdighet om den svenska kronans värde, och sedan fick kasta yxan i sjön och låta kronan flyta. När den då nye finansministern fick inleda sin karriär med att åka runt som handelsresande i budgetunderskott för att övertyga "marknaden" om den svenska statens tillförlitlighet som låntagare – då var detta ett alldeles nytt skådespel.

Rollerna har omfördelats mellan marknaden eller den globala ekonomins aktörer och de nationella politikerna, och det råder ingen tvekan om vem som håller i taktpinnen. Storföretagen är sedan länge globala och den nationellt baserade politiken släpar efter.

I boken "**Ekologi och Politik**" av **Gorz och Bosquet** beskrevs redan 1979 hur företag som Michelin, GM, IBM, Saint Gobain organiserade sin världsomspännande verksamhet, placerade och flyttade sina fabriker som pjäser på ett schackbräde och berövade regeringarnas politik allt innehåll när det gällde industri-, handels-, skatte-, och penningpolitik. Japanska truster kunde ägas av amerikanska truster, det tyska Siemens' mikrokretsar monterades i Singapore. I bildäcksbranschen tillverkade Dunlop däck för Goodyear, Michelin och Dunlop samarbetade i joint-ventures. En irländsk fabrik som tillverkade radialdäck för en amerikansk firma, ägdes av det österrikiska företaget Semperit, som kontrollerades av det fransk-belgiska Kleber-Colombes, som kontrollerades av det franska företaget Michelin, vars säte var Basel.

De multinationella företagen växte dubbelt så fort som världens ekonomiska aktiviteter i sin helhet. Den högteknologiska industrin var förbunden genom konsortier och gemensamma projekt och en handfull firmor dominerade världen och strävade efter kartellöverenskommelser till ömsesidig hjälp. Eftersom de multinationella företagens utländska dotterbolags produktion överskred världens totala export kunde underskott i en nations handelsbalans inte saneras genom att manipulera med penningvärdet. Praktiskt taget inget större amerikanskt företag bekymrade sig om att exportera sina produkter – det de exporterade var fabriker, know-how och handelsnät genom att placera sina dotterbolag direkt i de länder vars marknader de ville erövra. Bolagen förlade sina säten i något "skatteparadis", där det inte fanns någon skatt på vinsten. Dotterbolagen gjorde ingen vinst i högskatteländerna och satte sig därmed över kredit- och valutarestriktioner, som alltså blev verkningslösa.

Konsekvenserna av denna utveckling var enligt författarna att nationernas utrikeshandel inte längre följde regeln

- om landet importerar mer än det exporterar måste det devalvera.

Istället låg en modern ekonomi som den amerikanska typiskt på minus i sin utrikeshandel. Regeringarnas funktion blev alltmer att garantera varje företag, oavsett nation, tillfredsställande arbetsvillkor. Författarna räknade också med att traditionella arbetarrörelsekrav när det gällde löner, arbetstid, arbetsvillkor och anställningstrygghet skulle komma att mötas av ett allt större motstånd och uppfattas som attacker mot den grundläggande jämvikten och systemets stabilitet.

Boken "**Globaliseringsfällan**" av **Martin och Schumann**, som utkommit i år, 1997, vederlägger inte dessa prognoser.

Med tanke på den globala konkurrensen vore det orimligt att kräva socialt engagemang av företagen, andra får ta sig an de arbetslösa. (citat:

Zbigniew Brezinski). Den europeiska välfärdsmodellen har spelat ut sin roll, lyder parollen, och är alltför dyr vid en internationell jämförelse. Tyska koncerner skapar knappast flera jobb utomlands, utan köper oftast bara företag där i syfte att sedan minska personal och försörja de lokala marknaderna.

Vid den ena fronten hotar "kapitalet" med kapitalflykt och framtvingar därmed drastiska skattesänkningar, liksom miljardsubventioner och gratis infrastruktur. När inte det fungerar hjälper skatteplanering i stor skala: vinsterna redovisas bara i länder där skattesatsen är verkligt låg. Över hela världen sjunker den andel som kapitalägarna och de förmögna bidrar med till finansieringen av statliga utgifter. Vid den andra fronten driver de som styr de globala kapitalströmmarna ständigt ned skattebetalarnas lönenivå. Även löneandelen, löntagarnas del av samhällets rikedomar, sjunker över hela världen. Börskurser och koncernvinster uppvisar tvåsiffriga procentuella ökning, samtidigt som lönerna sjunker.

Den globala ekonomiska integrationen är på intet sätt ett naturfenomen, utan har medvetet framkallats av en målinriktad politik, menar författarna. Olika länders politiker ansåg exempelvis att det skulle vara till fördel för samhället om kapital fick röras fritt över nationsgränserna. Men blev resultatet det avsedda?

Den framtida arbetsmarknaden skisserades vid en samling av ledande koncernchefer och tidigare politiska ledare på Fairmont hotel i San Francisco. Talade gjorde bland annat John Gage VD i Sun Microsystems: "Regeringar och deras regler för arbetslivet har blivit betydelselösa. Vi anställer folk via datorer, de arbetar på dator och de får också sparken via dator". 20% av den arbetsföra befolkningen kommer att räcka för att hålla världsekonomin igång under nästa århundrade, spådde man.

Automatiseringen och datoriseringen gör även välutbildade tjänstemän och tekniker överflödiga. Bolagens möjligheter att spela ut nationerna mot varandra har lett till en inbördes konkurrens om att erbjuda de bästa investeringsvillkoren. Villkoren på arbetsmarknaden leder i allt högre grad till löneminskningar i rationaliseringarnas spår och en projektarbetsmarknad som följer industrikonjunkturen. Vilka skäl finns det för företag att anställa dyr arbetskraft när folk i Mexiko arbetar

till svältlöner, och där sjukförsäkringar och pensionsfonder är okända begrepp?

I den kända tidskriften "*The Economist*" skrevs så tidigt som 1930: "Ekonomiskt är världen en enda stor enhet. Politiskt har den förblivit sönderstyckad."

Spänningen mellan de båda motsatta utvecklingarna har utlöst rader av omvälvningar och sammanbrott i mänsklighetens samhällsliv. De två spänningsfältens olika dimensioner

har framtvingat räddningsaktioner för att förhindra ett världsekonomiskt sammanbrott såsom vid "Operation Peso-shield".

När Mexikos regering 1995 kungjorde att peson måste devalveras för första gången på sju år med 15%, utbröt panik bland förvaltarna av privat investeringskapital. De hade investerat mer än 50 miljarder dollar i mexikanska statsobligationer, aktier och skuldsedlar – de som kunde förde ut sitt kapital från Mexiko och peson förlorade 30% av sitt värde gentemot dollarn.

Detta var hotfullt för Mexico som därmed inte skulle kunna betala importerade varor och för USA därför att tusentals arbetstillfällen var beroende av handeln med Mexiko. Från att inte beröras av att peson rasade spreds raset till ett dussin valutor, investerare i Syd och Centraleuropa sålde aktier och obligationer i dessa valutor och köpte dollar, mark etc. I sydostasien framtvingades artificiella höjningar av den egna valutan genom räntehöjningar, fler hakade på och så småningom dalade även dollarn och en världsomspännande kapitalflykt till mark och yen inleddes.

Mexikos dollarreserver var uttömda och landet stod på avgrundens rand och ledande bankfolk hävdade att om den mexikanska marknaden bröt samman skulle detta utlösa en kedjereaktion och en krasch för hela världsekonomin. Krismöten hölls och bortom all parlamentarisk kontroll stod med hjälp av de västliga nationernas skattepengar de största kreditprogram som sett dagens ljus sedan Marshallhjälpens dagar på fötter – 50

miljarder dollar. Mexiko var den första stora krisen i vår globaliserade marknad.

När exempelvis några hundra bankmän och fondförvaltare i september 1992 följde finansgurun George Soros exempel och satsade miljardbelopp på att det brittiska pundet och den italienska liren skulle devalveras, kunde Bank of England och Banca d'Italia inte förhindra kursfallet trots att de satte in nästan alla sina reserver i dollar och D-mark i försvaret. Som bekant tvingades även svenskarna och irländarna till avsevärda devalveringar ("flytande krona", krispaket).

Sedan 1985 har omsättningen i den internationella handeln med valutor och värdepapper mer än tiofaldigats. En genomsnittlig handelsdag byter valutatillgångar till ett värde av drygt 1,5 biljoner dollar ägare – motsvarande nästan hela den tyska nationalprodukten. Spekulationer i valuta gör nationell ekonomisk politik till ett valutaspel. Politikerna står under finansmarknadens kontroll. Från Karibien, via Liechtenstein till Singapore finns i dag redan 100 platser över hela jorden där banker, försäkringsbolag och investeringsfonder förvaltar rika kunders pengar och systematiskt undanhåller dem från ursprungsländerna.

Banksekretessen är den bästa jordmånen för internationell brottslighet. Internationella brottsyndikat infiltrerar bankvärlden. Dessa skattebefriade kapitalinkomster placeras ofta i statsobligationer och den tyska staten som gått miste om intäkter på tvåsiffriga miljardbelopp blir gäldenär hos skattesmitarna.

Politiker som inte direkt är kända för någon "antikapitalistisk" hållning skrädder inte orden när det gäller den spekulativa finansmarknaden:

- John Major: "Det går inte an att skeendena på finansmarknaden förlöper med en hastighet och i en storleksordning som ställer dem helt utanför regeringarnas och de internationella institutionernas kontroll".
- Lamberto Dini (f.d. premiärminister i Italien): "Marknaderna borde inte tillåtas att underminera ett helt lands ekonomiska politik".

- Jacques Chirac: "Finansvärlden är världsekonominns AIDS".

Penning- och kapitalrörelser har blivit omöjliga att styra och kontrollera. Handeln med värdepapper – aktier, konvertibler, obligationer, statliga skuldsedlar och otaliga specialkontrakt – har mer än tiofaldigats sedan 1985. En fallande ränta i USA kan driva upp kursen i Malaysia. Siemens tjänar mera på sina finansaffärer än på sina produkter.

Vinstjägarna rör sig med ljusets hastighet genom ett mångförgrenat, världsomspännande datanät. Genom tryck på några knappar förvandlas amerikanska statsobligationer till brittiska skuldsedlar. Med kallblodig precision söker spekulanterna efter de datortroende konkurrenternas felbedömningar och de enskilda regeringarnas strategiska misstag.

Globaliseringsdebatten visar bilden av en marknad utan stat. Varje land strävar efter att erbjuda företagen så goda investeringsvillkor, så billig arbetskraft och så låga skatter på kapitalinkomster som möjligt. Välfärdssystemen nedrustas delvis som följd av ökad arbetslöshet, minskade skatteinkomster och räntor på statskulden.

Vem skall i längden försörja en växande obrukbar befolkning med minskat skatteunderlag? Med vilka regler, vilka samhällsformer kan miljö-, livsmedels- och de ekonomiska problemen bemästras? Det frågade sig FN:s förre generalsekreterare Boutros Boutros-Ghali och tillade: "Vår planet utsätts för tryck från två väldiga, motsatta krafter: globaliseringens och uppsplittringens – den som är mitt uppe i en revolutionär förändring ser oftast inte dess konsekvenser."

Författarna till "Globaliseringsfällan" ser lösningen i ökat internationellt samarbete. EMU kan (i Europa) bli en garanti mot valutaspekulation, och s.k. Tobin-skatt (1% i skatt på all valutahandel) kanske kan införas.

Det kan konstateras att "marknadens världsfederation" är ett faktum, men att den politiska motsvarigheten i hög grad lyser med sin frånvaro. ■

Lars Olsson, född 1944. Lärare vid KOMVUX i Ängelholm i samhällskunskap, filosofi, historia och religion. Medlem i styrelsen för Sveriges Världsfederalister (SVF) och i WFM:s Council. Han var tidigare ordförande för Sveriges Världsfederalisters Ungdomsförbund och WFM:s Youth Council.

FN:s ekonomi

Gubbstrutten:

USA har fortfarande inte betalt sin skuld till FN

När det gäller att få världssamfundets stöd för sin egen utrikespolitik, t.ex. när det gäller Irak, lutar sig gärna USA mot FN och dess säkerhetsråd. Men när det gäller att betala sin skuld till FN går det trögt. *Lennart Vallinder*, uppskattad tecknare i "Namn och Nytt" har i Dagens Nyheter (97-11-16) låtit sin tecknade figur "Gubbstrutten" kommentera detta

President Clinton har ju visserligen utlovat att skulden skall betalas, men Senaten – där republikanerna är i majoritet – sätter sig fortfarande på hasorna när det gäller att betala den rekordstora skuld som USA ådragit sig till FN genom att under flera år inte betala sin "medlemsavgift". Skulden uppgår i dag till 1,3 miljarder dollar – bortåt 10 miljarder kronor.

Även i USA finns det många krafter som trycker på för att få USA att uppfylla sin plikt mot FN. Bland dom är världsfederationsrörelsen, i USA representerad av World Federation Association (WFA), som är bland dom organisationer som "lobbar" för att rätta till missförhållandet. ■

förhållande här bredvid.

Ted Turner har skänkt en miljard dollar till FN.

Mediamiljardären Ted Turner skänkte nyligen en miljard dollar till FN (att utbetalas med 100 miljoner dollar per år i tio års tid). Han gjorde det samma vecka som FN:s generalförsamling öppnades. En miljard dollar - nästan åtta miljarder kronor - det är ungefär vad FN:s reguljära budget uppgår till på ett år. Det är också ungefär vad USA är skyldigt FN.

I tidningen Time International berättar Ted Turner att han till en början hade tänkt sig en mycket mer kontroversiell donation, nämligen att helt enkelt överta den amerikanska skulden till FN, för att därefter hota med att stämma kongressen om den vägrade att betala honom!

Även om Ted Turner valde att göra en något mindre provokativ donation, så gav det effekt direkt. Bill Clinton prisade Turners generositet.

Det gjorde också cheferna för FN:s organisationer UNICEF, UNDP, och UNFPA, USA:s utrikesminister och FN:s Generalsekreterare Kofi Annan.

- Vi hälsar Ted Turners enastående generositet och socialt medvetna beslut. Det kommer vid en kritisk tidpunkt då FN är i stort behov av resurser och då behovet av FN blir allt större, skriver de tre underorganens chefer i ett pressmedelande.
- Detta återspeglar inte bara Ted Turners briljanta sätt att lösa problem utan också hur det amerikanska folket känner för FN, sade USA:s utrikesminister, Madeleine Albright
- Ted Turner har visat att enskilda personer kan spela en viktig roll, sade Kofi Annan. ■

Kofi Annan's uttalande är verkligen tänkvärt! Och det är inte bara miljardärer som kan spela en viktig roll. Läs t.ex. längst ner på sid 18 om Jody Williams!

Och kanske du själv, eller någon vän eller bekant, skulle vilja stöda arbetet för att förbättra FN? Läs mer på följande sidor om den internationella världsfederalistsrörelsens (i Sverige representerad av Sveriges Världsfederalister) arbete för att styrka och förbättra FN!

WFM firar 50 år:

Världs- och Europafederalister samlas för unikt möte

Historiens vingslag under Councilmöte i Montreux
av **Karl af Geijerstam**

Kanske är det ödets ironi att den organisation som hårdast arbetar för att FN ska stärkas och reformeras firar sitt 50-års jubileum i ett land som inte är medlem av FN? I år sammanträdde WFM:s Council i Montreux i Schweiz. På flera sätt var detta ett historiskt möte. WFM firade sitt 50-års jubileum med ett seminarium med flera talare, bl a vår president Sir Peter Ustinov.

Ett unikt gemensamt möte med Europafederalisterna, Union of European Federalists (UEF), genomfördes också. En gemensam resolution antogs som betonade vänskapen mellan de två organisationerna och de gemensamma värderingarna som ligger bakom våra båda organisationer.

– "Vår horisont är identisk, vägarna som leder dit är olika, med vägskyltar som ofta visar fel", sade Sir Peter Ustinov.

Världsfederalismen i backspegl

WFM har Councilmöte en gång per år. Det är det organ som arbetar fram WFM:s policy i enlighet med de beslut som kongressen har tagit. Årets Councilmöte, som ägde rum den 19-21 september, samlade ca 50 världsfederalister från 11 organisationer.

I år hade vi förmånen att kunna sammanträda i samma salar i Palace Hotel i Montreux som vår organisation grundades i under hösten 1947.

Under fredagen arrangerades ett seminarium om WFM:s historia. Lucy Webster (USA), Dieter Heinrich (Kanada) och Finn Laursen (Danmark) belyste WFM:s verksamhet under de perioder de hade varit mest aktiva.

I historisk belysning är det två saker som är viktiga att komma ihåg. För det första vår organisations syn på FN. För de tidiga världsfederalisterna var ju

bildandet av FN en besvikelse. Organisationen motsvarade inte de förväntningar som världsfederalisterna då hade. FN blev och förblev en stormaktsdominerad organisation, vilket vi var och är kritiska emot.

Men vår kritik mot FN byttes efterhand i ett försvarande av FN:s goda arbete för fred och utveckling. Vi inriktade oss på reformer av FN istället för en "revolutionär" linje.

Det andra är naturligtvis det kalla kriget. Under den tid världen var delad i öst och väst var vårt mål mycket fjärran och utopiskt. Det som kom att ändra detta var naturligtvis "Murens fall" och det kalla krigets slut. Plötsligt har flera stora hinder för skapandet av en världsdemokrati fallit.

En historik över WFM presenterades. Den heter "A Vision of the World – A Short Survey of World Federalist History". Bakom den står Barbara Walker, mångårig kassör i WFM, och Rik Panganiban som arbetar på WFM:s internationella sekretariat i New York.

Hälsning från Kofi Annan

Till 50-årsjubileet kom många hälsningar från de som stöder vår sak. Bland dem kan nämnas Benjamin Ferencz (domare vid Nürnberggrättegångarna), Louis B. Sohn och Brian Urquhart.

– "Er rörelse har hållit de värden levande som inspirerade till Förenta Nationernas födelse: visionen av en värld beredd att agera gemensamt mot väpnat våld, sociala missförhållanden och globala hot, och förenad i sitt stöd för ekonomisk och social utveckling för alla." Detta sade FN:s

generalsekreterare Kofi A. Annan i ett gratulationsbrev (se sid.16) till mötet.

Senare under fredagen arrangerades ett gemensamt möte med UEF där både Europafederalisternas ordförande Lo Leinen och världsfederalisternas president, Sir Peter Ustinov, talade. Där antogs en gemensam resolution där det fastslogs att en regional federalisering är ett viktigt och stort steg i ansträngningarna för att skapa en världsfederation. Detta kommer förmodligen att vara startskottet för ett närmare samarbete mellan världsfederaliströrelsen och den europafederalistiska organisationen.

WFM:s arbete

Under lördagen och söndagen sammanträdde Council. Mycket tid ägnades åt rapporter från rörelsens funktionärer och medlemsorganisationer.

Generalsekretären, William Pace, presenterade en fyllig rapport om det internationella sekretariatets arbete. Det är verkligen en imponerande lista på de aktiviteter som WFM är inblandade i. Arbetet spänner över många områden: demokratisering av FN, folkrättsårtiondet, och FN:s reformering för att bara nämna några.

Världsorganisationens främsta arbete har naturligtvis varit arbetet med att samordna det

internationella samarbetet mellan internationella organisationer för att stödja upprättande av en permanent krigsförbrytartribunal (ICC). Detta är ett arbete som är centralt för den världsfederalistiska idén och där WFM har varit mycket lyckosamt. Man har inte bara nått stora framgångar i sakfrågan, organisationen har fått ett gott rykte som kompetenta och kunniga i frågan.

Ny tysk organisation

Varje organisation fick presentera en kortare muntlig rapport om sina aktiviteter inför Council. På så vis har man en koppling mellan de nationella organisationernas verksamhet och världsorganisationens. De olika medlemmarna kan utbyta erfarenheter och tips med varandra. Under tecknad presenterade i korta drag SVF:s arbete.

Glädjande nog fick WFM en ytterligare medlem under Councilmötet. Det var den tyska världsfederalistiska organisationen som Council gav status som associerad medlem i WFM.

Det var tre mycket arbetsamma dagar i Montreux. Men samtidigt gav det inspiration till att fortsätta det världsfederalistiska arbetet. Vi är ju trots allt medlemmar av en världsorganisation som alltjämt är aktiv och arbetar med de brännande ödesfrågorna för mänskligheten.

■

Kopior av sekretariatets rapport och andra dokument kan beställas från Karl af Geijerstam, tel 031-239438, Västanvindsgatan 14 A 417 17 Göteborg.

Kofi Annan: Hälsning till World Federalist Movement

Montreux, 19-21 september 1997

“Det är mig en glädje att ge en hälsning till alla deltagare i denna Världsfederaliströrelsens femtiönde årsmöte av Council, och sända er alla mina gratulationer och goda önskningar om framgång vid detta viktiga tillfälle.

Er rörelse har under femtio år hjälpt att hålla levande de värden som inspirerade skapandet av Förenta Nationerna: visionen av en värld beredd att handla gemensamt mot väpnat våld, sociala missförhållanden och globala hot, och förenad i sitt stöd för ekonomiska och sociala framsteg för alla.

Trots att det kalla kriget låste Förenta Nationerna i ett bipolärt internationellt system så har framsteg gjorts inom många områden. Tyst och omärkligt har internationellt samarbete inom sådana områden som civil luftfart och telekommunikationer blivit det normala. Viktiga nedrustningsavtal har slutits, och fastän krig och blodsutjutelse fortsätter på flera platser i världen så ger man inte upp ansträngningarna att skapa fred. Kärnvapenkrigets slutliga katastrof har undvikits.

Idag, i tiden efter det kalla kriget, arbetar vi för att reformera och förnya världsorganisationen, och jag tror att vi har i vår makt att omskapa Förenta Na-

tionerna till det effektiva instrument för internationellt samarbete som dess grundare avsåg att det skulle vara. Jag uppskattar högeligen det stöd som Världsfederalist-rörelsen har gett Förenta Nationerna under alla år, och jag hoppas att jag kan räkna med er fortsatta hjälp och stöd under denna svåra period av reform.

Kampanj för ett bättre FN:

FN:s reformering ett globalt ansvar

av *Karl af Geijerstam*

Den 15 november arrangerades i Köpenhamn ett seminarium av Malmö FN-föreningen under rubriken "Säkerhet i sikte och FN:s reformering". Detta var ett samarrangemang med det danska FN-Forbundet. De danska organisationen är både medlemmar av FN-föreningarnas internationella organisation WFUNA och det världsfederalistiska WFM. De har nya lokaler hos FN:s informationskontor i Köpenhamn där seminariet hölls.

En av de inbjudna huvudtalarna var SVF:s ordförande *Martin Hagvall*. Framträdandet var ett startskott för verksamheten inom vår "Kampanj för ett bättre FN". Från SVF kom *Karl af Geijerstam*, *Ragnar Bremle*, *Tommy Nilsson* och *Afo Ladi Ayuba*.

Under förmiddagen talade *Annika Mårtensson* från statsvetenskapliga institutionen vid Lunds universitet om konfliktförebyggande insatser. Hon tog upp förutsättningar för att skapa en modell för att inte bara lösa konflikter utan också att förebygga dem. Här kan FN spela en viktig roll. Men har FN resurserna och medlen för att förekomma konflikter i exempelvis Bosnien? (Se Världshorisont 4-5 1997).

Aleksander Gabelic, styrelseledamot i Svenska FN-förbundet, talade under rubriken "Demokratiutveckling" om demokratins roll i fredsprocesser med utgångspunkt från egna erfarenheter i internationellt arbete med ungdomar i bl a Bosnien och Palestina. Han förde en intensiv dialog med deltagarna om problemen med att införa demokrati i länder härjade av krig med få erfarenheter av demokrati.

Under lunchen guidades vi av *Jorge Ulate-Segura*, chef för informationskontoret, runt i FN:s nya fräscha lokaler i Köpenhamn. Sammanlagt arbetar ca 600 människor för olika FN-organ i Danmark.

När nu er rörelse går in i sitt andra halvsekel önskar jag er allt gott. Jag hoppas att er vision kommer att fortsätta att vara en inspiration för alla oss som arbetar för en mer rättvis, fredlig och blomstrande värld." ■

Martin Hagvall talade under rubriken "Radikal FN-reformering – en kritisk betraktelse". Han utredde bland annat målsättningarna med olika förslag

Martin Hagvall talade vid seminariet i Köpenhamn till FN:s reformering och framhöll att FN borde stärkas radikalt. Ett framtida FN borde bli ett "offentligt ramverk", som sätter gränser för makt och orättvisor i världen. Denna vision kan vägleda förslag till olika reformer, som kan genomföras nu. En längre artikel i ämnet kommer i nästa nummer av Världen och Vi.

Dagen avslutades med att *Jörgen Madsen*, ordförande för "Arbetsgruppen for FN-reformer" i danska FN-Forbundet, tillika Councilmedlem i WFM, redogjorde för bakgrund och motiv till FN-forbundets förslag till reformering av FN. Han menade att världen ser radikalt annorlunda ut än för 50 år sedan då FN grundades. Organisationen måste då ändras till den ändrade omgivningen.

Utan internationella regler blir utvecklingen katastrofal. Internationella regler kan i och för sig stiftas mellanstatligt men det krävs överstatliga organisationer för att se till att de upprätthålles. Den viktigaste organisationen nu och framöver kommer att vara FN. FN:s mål och medel måste kunna ändras i och med att världen utvecklas.

Både efter Martin Hagvalls och Jörgen Madsens fördrag fördes en givande diskussion om FN-reformer och olika förslag. Arrangemanget var inte bara ett trevligt utbyte av tankar och idéer mellan världsfederalister och FN-förbundet. Det var också

ett trevligt nordiskt möte över gränserna mellan människor som ivrar för ett starkare internationellt samarbete. När vi steg ut ur FN-byggnaden i Köpenhamns FN-kontor var det regnigt, kallt och mörkt. Men för den världsfederalistiska saken var det definitivt lite ljusare. ■

Adressen till FN:s informationskontor i Köpenhamn är: Midtermolen 3, 2100 Köpenhamn Ö, telefon: +45-3546-7300

Vad vill Svenska Freds?

Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen, eller "Svenska Freds" som den ofta kallas, är utan tvivel Sveriges äldsta fredsförening – den kom till redan 1883! Som den senare delen av namnet antyder var programmet när föreningen bildades mycket avancerat – redan flera år innan Haag-domstolen (nuvarande ICJ) stiftades förespråkade föreningen skiljedom som sättet att lösa konflikter mellan stater. Liksom andra organisationer har den detaljerade arbetsformerna varierat under åren. Föreningen har under många år haft en radikalpacifistisk inriktning och har bl.a. kritiserat att FN använder militär styrkor i sina fredsbevarande

operationer. Under senare år har väl föreningen gjort sig mest känd för sitt arbete mot svensk vapenexport.

Vid årets kongress antogs preliminärt ett nytt idéprogram, där man i viss mån överger den radikalpacifistiska linjen och kan tänka sig vapeninsatser av t.ex. FN:s fredsbevarande styrkor. Världsfederalister hoppas förstås att man också skall lägga större vikt vid ordet "skiljedom" i föreningens namn. – Det nya idéprogrammet skall konfirmeras av nästa års kongress.

Följande är början av det pressmeddelande som Svenska Freds gav ut efter kongressen:

"Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen antog vid sin 114-årskongress i Tyresö ett nytt idéprogram. I programmet betonas vikten av att förebygga väpnade konflikter samt att FN måste stärka sin förmåga att hantera konflikter som inte förebyggas med icke-våldsmetoder. Programmet ger också föreningens styrelse ökad möjlighet att vid konflikter acceptera att militär personal används, t.ex. för att skydda mattransporter eller förhindra brott mot folkrätten.

Programmet betonar också starkt vikten av att FN och andra aktörer i det internationella systemet stärker sin förmåga att på ett tidigt stadium föregripa och förebygga krig och konflikter.

Hetast debatt på kongressen vållade förslaget till skrivning om internationella insatser i pågående konflikter. Till slut antogs efter omröstning en skrivning som medger att föreningen i vissa lägen kan acceptera att militära medel används i fredsskapande insatser.

Det idéprogram som antogs vid kongressen skiljer sig i flera avseenden från det program som hittills utgjort grunden för Svenska Freds politik.

- Det kan t ex gälla övervakning av fredsavtal, skydd av hjälpsändningar eller att förhindra grova övergrepp mot folkrätt och mänskliga rättigheter, säger Magnus Jiborn.

- Vi lyfter fram betydelsen av internationellt samarbete, av demokrati, mänskliga rättigheter och fattigdomsbekämpning på ett tydligare sätt som viktiga fredsfaktorer, säger Magnus Jiborn, ordförande i Svenska Freds- och Skiljedoms-föreningen.

För att träda i kraft ska idéprogrammet antas på nytt vid nästa kongress, som hålls vid pingst 1998."
.... ■

För mer information kontakta: Jens Petersson, generalsekreterare 08-702 26 50

Källa: Pressmeddelande från Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen, 28 september 1997

Nobelpris för arbete mot landminor

Både i krig och fred dödar och lemlestar landminor tusentals människor varje år. I början av december undertecknades i Ottawa ett avtal om förbud mot personminor av 122 stater, bland dem dessvärre varken USA, Ryssland eller Kina.

Avtalet träder i kraft när det ratificerats av 40 stater, vilket väntas ske under 1998.

Den 10 december utdelades Nobels Fredspris i Oslo till just den person, **Jody Williams**, och den organisation, **ICBL** (the International Campaign to Ban Landmines) som mer än några andra drivit på att få igenom detta förbud. Ett "nätverk" av ca ett tusen ideella organisationer (NGOs) över hela världen står bakom ICBL. I Sveriges leds arbetet av Rädda Barnen. ■

En bok om världsrikttsordning

av **Hans Regnéll**

Herbert Zalitis har givit ut en bok *Världen är mogen för världsrikttsordning* (Eget förlag, 1997). .

Då jag läser boken frapperar mig den starka lidelse med vilken författaren framför sitt budskap. Det har sin förklaring däri att han personligen i hög grad konfronterats med kriget. Första världskriget ryckte bort hans far, sedan familjen fått flytta från Riga till Ryssland, där fadern som arbetare i en vapenfabrik dog av tyfus. Herbert Zalitis själv måste under andra världskriget fly till Sverige.

Livserfarenheten har kommit honom att brännmärka krigets våldspolitik och också de politiska ledare, de maktmänniskor, som bär huvudansvaret för allt det onda som kriget fört med sig och som i så hög grad präglat 1900-talet. Kriget är "en absurd destruktiv företeelse". och "ett primitivt arv från släktets barndom". Då det gäller maktmänniskorna handlar det inte bara om onskans värsta hantlangare som Hitler och Stalin utan också om de mindre potentater som senare kränkt principer för medmännisklighet och för god och förnuftig mellanfolklig samlevnad. Zalitis förklarar, att "mänsklig-hetens historia är dess makthavares". Även om detta är en överdrift kan det nog ligga mera i påståendet än vad de flesta historiker skulle vara benägna att medge. Zalitis har också tänkvärda synpunkter på demokratin och dess villkor.

Världsrikttsordningens principer framställdes med stor klarhet redan för 200 år sedan av Immanuel Kant. Sista sidan av Zalitis bok innehåller ett enda långt citat från en skrift av Kant. Citatet är högst läsvärt. Kant förstod att hans samtid inte var mogen för dessa idéer, fast de tecknade ett förnuftigt och för mänsklighetens väl nödvändigt mål för historien - *en universell riikttsordning*.

För de flesta av Kants samtida tedde sig detta recept för en fredlig framtid hopplöst oralistiskt. Att fördöma krig var för övrigt långt ifrån en allmän attityd. Först under 1800-talet började enskilda krigsmotståndare samlas i organisationer. Nästa steg, att ta Kants idéer på allvar, var ju heller inte inom sådana organisationer en självklarhet, även om några insåg idéernas betydelse.

Nu är, förklarar Zalitis, tiden mogen för skapandet av en världsrikttsordning. Jag håller med om att i en mening tiden är mogen, sedan kärnvapen och andra massförstörelsevapen uppfunnits och kommit att ingå i ett flertal länders arsenaler. Det finns också ekonomiska, demografiska och ekologiska skäl med mycket stor tyngd. Vi måste göra allt vi kan för att bland politiker och hos gemene man skapa mellanfolklig förståelse, internationell solidaritet och en känsla av att mänskligheten utgör en enda familj. Det som här ännu saknas är lagbundna former för fredligt samarbete i allas välförstådda intresse..

Att i en annan mening tiden ännu inte är mogen för införande av en effektiv världsrikttsordning, torde främst bero på bristande insikter och bristande politisk vilja hos dem som skulle ha makt att fatta de beslut som är nödvändiga för att omskapa det nuvarande FN till ett effektivt organ för stiftande och hävdande av världsrikttslagar. Zalitis riktar i detta sammanhang hård kritik mot politiker i gemen. De besinnar inte sitt ansvar inför kommande generationer.

Själv vill jag gärna framhålla att inte så få politiker under åren efter 1945 engagerat sig i världsrikttsfederaliströrelsen. Flera av dessa har haft ledande befattningar i sina egna länder som t ex Clement Attlee och Per Hækkerup. I en rad länder fanns starka grupper av världsrikttsfederalistiska parlamentariker. Att dessa grupper tynade berodde nog mest på otillräckligt stöd från allmänheten.

Uttrycken 'världsfederalism' och 'världsfederation' finner man hos Zalitis bara i en kortfattad, positivt skriven redogörelse för världsfederaliströrelsen. Zalitis väljer att koncentrera sig på annat än den specifikt federalistiska problematiken. I gengäld diskuterar han förslag till reformer av FN som framställs i Our Global Neighbourhood av den kommission som leddes av den tidigare svenske statsministern Ingvar Carlsson. Det finns också ett intressant kapitel om "världsstatstankens kritiker".

Herbert Zalitis, född 1913 i Riga. Under första världskriget flyttade familjen från Lettland till Ryssland. Under andra världskriget fick HZ själv, efter nyss avslutade studier (fil mag) fly från Lettland till Sverige. Efter två år vid Stockholms Högskolas Psykologiska Institut var han anställd vid L.M.Ericsson.

Hur som helst behövs i högsta grad insiktsfull upplysning och kraftfulla vädjanden som riktar sig både till politiker, intellektuella, pacifister och den stora allmänheten, kvinnor och män. Herbert Zalitis bok är ett värdefullt instrument för detta. Den har också en tilltalande grafisk utformning. Man kan bara hoppas att boken också blir spridd och läst så som den förtjänar. Man får inte hänga upp sig på att författarens språk inte alltid rättar sig efter svenskans krångliga formlära och syntax.

Boken kan beställas genom att man sätter in 150:- på Herbert Zalitis' postgiro 494 53 12 -9

I bokhyllan . . .

(från ett samtal med Hans Regnéll)

"Jag fick av en tillfällighet tag på i min bokhylla Rolf Edbergs bok "Brev till Columbus", som ju är aktuell genom att han har gått bort under 1997. Det är en väldigt fin bok, visserligen rätt gammal (den är tryckt 1973). I alla fall tycker jag att den boken fortfarande är märkvärdigt aktuell. Den tar ju upp hela spektret av samtidsfrågor på ett litterärt tilltalande sätt. Och i slutet av den finns en del litteraturhänvisningar som vittnar om att han verkligen grundligt har satt sig in i frågorna kring dom stora världsproblemen [politiska och sociala problem, och miljöfrågorna]." ■

. . . och på Internet

En utmärkt startpunkt i Internet för den som är intresserad av internationella frågor är Sveriges Världsfederalisters länksida <http://hem1.passagen.se/svf/link.htm>, som uppdateras löpande. Har du själv något tips som du vill delge andra kan du skicka e-post till svf@hem1.passagen.se ■

Världen och Vi (VoV) är en kulturtidskrift som vill diskutera

- förutsättningarna för en global demokratisk rättsordning
- reformering och stärkande av Förenta Nationerna
- federalism på lokal, regional och global nivå

Världen och Vi utkommer med fyra nummer per år.
Web-adress: <http://hem1.passagen.se/svf/vov.htm>

Ansvarig utgivare:
Bengt Lindqvist

Redaktionskommitte:
Jan Bellander -- tel / fax (08) 795-6004,
e-post: Jan.Bellander@mbx300.swipnet.se
Karl af Geijerstam
Peter Lund

VoV skickas till alla medlemmar i Sveriges Världsfederalister (SVF), se rutan till höger. Man kan också prenumerera:

Årsprenumeration 100 :- kr
Lösnummer 25:- kr

Utgiven av Sveriges Världsfederalister (SVF)
Box 224, 101 24 Stockholm
postgiro 5 55 50-8
tel 0701-23 23 00

Föreningen Sveriges Världsfederalister (SVF) är den svenska organisationen i World Federalist Movement (WFM).

WFM är en internationell rörelse som sedan 1947 har verkat för reformering och demokratisering av Förenta Nationerna, och för en starkare global rättsordning. WFM, som har konsultativt status i ECOSOC (FN:s ekonomiska och sociala råd), verkar inom olika globala samhällsfrågor, såsom nedrustning, miljö, mänskliga rättigheter och utveckling.

SVF vill också väcka diskussion om federalism och om dess betydelse för fred och utveckling, på lång sikt en federation av alla världens stater, en **demokratisk världsfederation**.

SVF är medlem i Sveriges Fredsråd och Svenska FN-förbundet.

SVF söker med olika projekt bidra till debatten om lösningar på globala problem samt FN:s reformering. Vi vänder oss särskilt till ungdom med intresse för globala frågor, och använder oss i vårt arbete av moderna medier som Internet.

Web-adress: <http://hem1.passagen.se/svf>

**Medlemsavgift/år: helbetalande 175:-
pensionär 120:-, studerande 100:-**